

Meč

a dívka z Herštejna

Jindřiška Mendozová
ilustrace Jarmila Růžicková

bamb**oo**k

Aby mohla jakákoli knížka vzniknout, potřebuje ten, kdo ji píše, pochopení, podporu a nekonečnou trpělivost od svých nejbližších i od svých přátel. Těm všem tímto děkuji, protože to, že knížku držíte v rukou, znamená, že mi vše výše jmenované poskytli v míře více než vrchovaté.

Tentokrát bych kromě své rodiny, dětí a přátel ráda poděkovala i paní Haně Vignerové z „Příběhu módy“ za rady a konzultace, pokud jde o středověké odívání, účesy i zvyky.

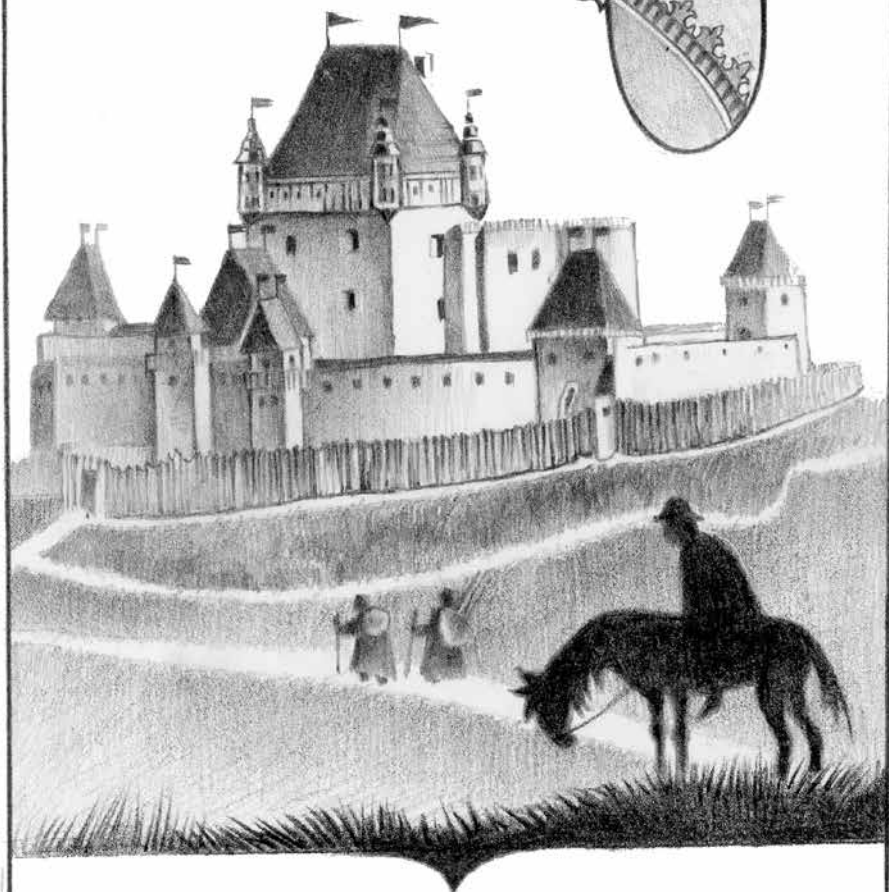

Jindřiška Mendozová

*MEČ A DÍVKA
Z HERŠTEJNA*

ilustrace Jarmila Růžičková

Hrad Nový Herštejn a rod Herštejnů, který byl spřízněný s Bušký z Velhartic, skutečně existovaly. Z hradu je dnes opuštěná zřícenina a Herštejnové jsou jedním z těch rodů, které se dnešních dní nedočkaly. Stejně jako Herštejnové, skutečně žil i bavorský kníže Albrecht. Další postavy už patří do světa fantazie... I když – kdo dokáže říct, co se nakonec stát mohlo a třeba i stalo...

Nový Herstein

KAPITOLA PRVNÍ

Anežka sebou trhla. Zase to tam bylo. Tam. Úplně vzadu v chodbě dědovy chalupy. Ne, to není možný. Tohle se jí prostě jenom zdá. Pevně zavřela oči. Když je otevřela, bylo to tam pořád. Přece nejsem magnet na samý divný věci, pomyslela si a zavřela je znovu.

Po tváři ji pohladil závan ledového vzduchu. Děda určitě někde zapomněl zavřít okno a je tu průvan, utěšovala se v duchu. Současně věděla, že až oči otevře, všechna okna budou zavřená a po průvanu ani památky. Že neuvidí nikde nic kromě staré chodby s kamennou podlahou i zdmi a s poličkou, na které se děda chlubil svojí sbírkou starých žehliček.

Nepletla se. Když oči otevřela, viděla přesně to samé co vždycky. A slyšela dědu, který ji volal k večeři. Jenže stejně ani na chvilku nepochybovala, že ten stín v rohu chodby byl, že si ho nevymyslela. Že tady zase bylo něco, co sem vlastně vůbec nepatřilo. Věděla také, komu o tom má dát co možná nejrychleji vědět. To jediné ji trošku uklidňovalo...

Sníl jsem o tom, že se do světa Temných vrátím jako hrdina. Jako nový vládce. Jako nejmocnější z mocných. Že budu v ruce držet meč Bušků a všichni, hlavně Temný pán, mi zaplatí za každé přikopání, za staletí strávená mezi obyčejnými lidskými červy, kteří nemají snad jedinou smysluplnou schopnost. Že jsem nad nimi nakonec nezvítězil? Co na tom?! Stěští nevědomých! Žádné dítě nedokáže nad Temnými vítězit věčně.

Když jsem se vrátil, čekal jsem trest. Vězení. Vyloučení ze společnosti Temných. Nesplnil jsem přece úkol. Nepřinesl jsem meč, díky kterému měl Temný pán získat moc nad světem lidí i nad světem černé magie a stát se pánem všehomíra. Jenže trest nepřišel. Tedy... ne takový, jaký jsem čekal. Místo trestu jsem se stal přehlíženým. Což je možná ještě horší. Nikdo se mnou nepočítá. Nikdo po mně nic nechce. Nedostávám žádné úkoly a poslání. Jsem poslední z posledních.

Raději bych neexistoval. Ale ještě raději bych znovu byl tím, kým jsem býval. Temným, který budil respekt. Temným, který byl pravou rukou Vládce. Temným, který snil o tom, že jednou bude i něčím víc. Nedokážu jen čekat, co bude dál. Jestli si Vládce udobřím a zase budu někým víc než pouhým stínem. S každým dnem, který uplyne, jsem rozhodnutější něco podniknout. A vím, že nebude trvat dlouho a mé rozhodnutí bude konečné...

Jakub se povaloval na posteli ve svém pokoji v pátém patře paneláku na pražském Proseku. Přemýšlel. Zíral u toho do stropu, jako kdyby čekal, že právě odtamtud na něj seskočí nějaká geniální myšlenka. Konec října, počasí nic moc a učitelka si přijde s nápadem, že si připomenou léto. Každý na dvě A4 napište, jaký byl váš nejlepší zážitek z letošních prázdnin. Co tam asi tak má psát, když o tom, co bylo vážně nejlepší a nejhustší, prostě psát nemůže?

Jakub se převálil na břicho. Občas ho zamrzelo, že o meči, který v létě ve Velharticích zachránili před temnými silami z dávného středověku, si s nikým povídat nemůže. Nahlas si vzdychnul. Co nadělat? Prostě napíše o nějaký výpravě na kolech. Taký jich pár podnikli a byly docela fajn.

Vzpomínka na výlety s tátou a s mámou ho donutila poslouchat se do ticha panelákového bytu. Na tichu by nebylo nic divného, kdyby ovšem nebyli doma všichni tři. Koncem prázdnin to sice vypadalo, že máma tátovi odpustila, že kvůli zkoušce ekologického vozítka zapomněl doplatit dovolenou u moře a ta propadla... Teď měl ale Jakub pocit, že si to jenom namlouval. To každodenní ticho přece mluví samo za sebe, běželo mu hlavou. Dřív by bylo z kuchyně slyšet, jak si máma s tátou povídají, a teď nic. A když za nimi přijde, máma většinou něco plete a táta zírá do tabletu. To přece není normální...

Skoro násilím tyhle myšlenky zahnal. Určitě zase přehání. Jako v létě. Taký všechno viděl černě. Musí přestat vyšilovat. Najednou mu na stole pípнул mobil. Úplně nový mobil. Dostal ho první den školy. Po zážitku s Temnými a mečem ve Velharticích táta malíčko pozměnil názor na moderní technologie a Jakubovi koupil docela

slušný dotykáč... Co kdyby se zase někdy dostal do problémů...?

Z displeje na něj svítila zpráva od Anežky. Jako vždycky stručná: **PŘIJEDEŠ NA PODZIMNÍ PRÁZDNINY?**

Jakub rychle vyťukal odpověď: **JO. V SOBOTU JSEM TAM. NĚJAKÝ PLÁNY?**

Čekal jen pár vteřin a telefon znovu zapípal: **NĚCO SE DĚJE A JE TO HUSTÝ.**

Jakub měl pocit, že se mu maličko zježily chlupy na ruce a vlasy v zátylku. Anežka nepřehání. Když napíše, že je něco hustý, tak taky je.

Rychle vyťukal: **NAPIŠ VÍC!**

Znovu jen pár vteřin a další pípnutí: **PROBEREME TO TADY! BUDU CELEJ TEJDEN, ČASU BUDE DOST.**

A další pípnutí: **DOUFÁM.**

Ticho v kuchyni bylo zapomenuto a Jakub jen v duchu počítal, za kolik dnů, hodin, minut a vteřin vyrazí do Velhartic k babičce. Moc počtů to nebylo, protože byl čtvrtek a odjet měl s mámou v sobotu. Na celý týden. Vlastně by tam měl být i s ředitelským volnem jen do středy, ale když máma viděla, jak se těší na partu (hlavně teda na Anežku, ale to jí zase tak moc nezdůrazňoval), rozhodla se, že ho na zbývající dva dny omluví. Docela luxusní prázdniny. Musel uznat, že od mámy to byl skvělejší nápad.

Kolečka v hlavě se mu točila jako o závod. Co se asi děje? Že by se vrátili Temní? Tak rychle? Musí jim být přece jasné, že teď by si starej Bušek, teda Anežčin děda, nenechal meč dobrovolně sebrat před nosem... Nebo jde jen o to, že jsou zase ve válce s druhou velhartickou partou?

Blbost. To by Anežka nepsala, že je to hustý, a prostě by vyklopila do esemesky, o co jde. Navíc Honza s Michalem byli v létě jejich spojenci a příměří by jen tak nerušili. Vlastně už patřili víc k jejich partě než k té druhé...

S povzdechem se vrátil k přemýšlení o slohu. Radši to sepíše hned teď, ať má ve Velharticích klid... Teda pokud něco, co je hustý, může bejt současně klidný... Radši se rychle pustil do psaní. Když nic neví, stejně nic nevymyslí a jen by zbytečně ztrácel čas.

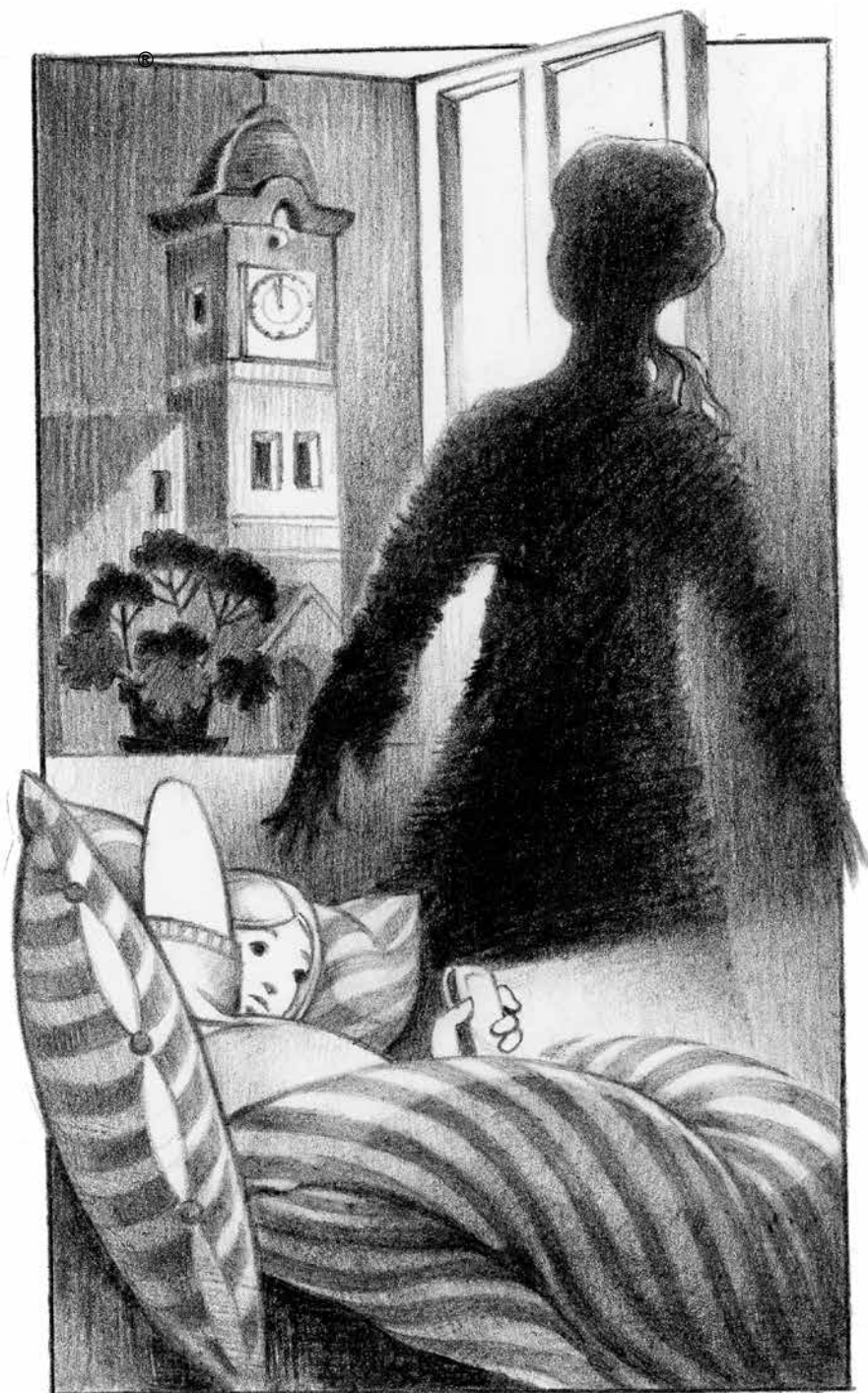
Hodiny na velhartickém kostele odbíjely půlnoc. Anežka ležela v posteli, peřinu přitaženou až k bradě, a zírala do tmy. Po esemeskování s Jakubem se sice trochu uklidnila a těšila se, až Kuba dorazí, ale s postupujícím stmíváním a pak s noční tmou se strach vrátil.

Z vedlejšího pokoje slyšela dědovo chrápání. Když někdy měla divoké sny a vzbudila se celá zpocená a vyděšená, úplně stačilo, aby slyšela právě tenhle zvuk, a hned se uklidnila a spala dál. Teď ale jako by dědova blízkost nic neřešila.

Najednou slyšela na chodbě tiché, opatrné kroky. Ne, děda to být nemohl. Jeho chrápání ani na chvilku neutichlo. Tak kdo tam chodí? A proč na dvorku neštěkal Pajda? Třesoucí se rukou Anežka zmáčkla tlačítko na mobilu a tmou prořál alespoň slabý paprsek namodralého světla. Anežka hypnotizovala dveře.

Potom se to stalo. Klika se pohnula a dveře se začaly pootevírat. Měla bych začít ječet, napadlo Anežku. Místo ječení si ale bleskurychle přetáhla peřinu přes hlavu. Pod duchnou bylo slyšet, jak jí jektají zuby... ale také se nedalo přeslechnout tiché vrznutí dveří. Zaskřípání prkna na podlaze. Zase vrznutí dveří. A tichounký hlas jako kdyby jí zašeptal do ucha: „Pomoz mi...“

Blbost. Duchové nešeptají. A procházejí dveřma. Neotevírají si je. Jelo Anežce hlavou, když ji pomalu vystrkovala zpod pruhované peřiny. Pokoj vypadal úplně stejně jako před chvílí. Jako kdyby se vůbec nic nestalo. Anežka přejížděla světlem z mobilu po stěnách, svítila na dveře, nikde nic.

Až pak najednou. Kousek od dveří na starém, skoro proslapaném koberci ležel bílý šátek. Anežka vylezla z postele a pomalu k němu došla. Byla tak překvapená, že už dávno zapomněla na strach. Opatrně šátek zvedla. Byl z bílého plátna, vroubený jemnou krajkou. Anežka po něm opatrně přejela rukou. V jednom z růžků ucítila něco drsnějšího. Posvítla si mobilem a uviděla tři vyšíká písmena: FHV.

„Kdopak jsi?“ zašeptala Anežka.

Najednou se vůbec nebála. Blbost. Tohle zjevení jí neublíží. Něco jí říkalo, že spíš potřebuje pomoci. Jenže z vrzání dveří a šátku stejně nebyla o nic chytřejší. O to víc se těšila na Jakuba. Spolu na něco určitě přijdou. Zatím se ale může pokusit dozvědět se sama co možná nejvíc.

Nechápala to. Ta dívka se jí bála. Bát by se přece měla ona. Vůbec neměla zdání, kde vlastně je. Tušila jenom, jak se sem dostala. Nedávalo jí to vůbec žádný smysl. Proč je zrovna tady na tom místě? Mezi těmi divně oděnými lidmi, kteří mluví jazykem tak zvláštním? Skoro rozumět jim není. Nikdy nikde podobné odění neviděla ani u děvčat z jejich vesnice, ani u Bavorek, Italek či Francouzek. A ty vždycky udávaly v módě tón. Tyhle tady ani šlojír na hlavě nenosí a nohy jako muži odhalují. V jaké krajině to může být? Jak se to vlastně celé stalo? Kdo za to může? A hlavně... Jak se dostane zpátky? Domů... Na Herštejn... K otci. K sestrám. Půjde to vůbec? Jak se zdá, tohle děvče jí neporadí. Stejně to ale musí zkoušet dál. Přece v tomhle podivném domě nezůstane navždycky.

Anežka procházela setmělou chodbou a na cestu si svítla mobilem. Nikde nikdo. Potom ji najednou uviděla. Tiskla se mezi starou almaru a stěnu. Tvářila se vyděšeně. Anežka k ní natáhla ruku se šátkem.

„To je tvoje, vid?“ zeptala se. „Odkud seš a proč jsi takhle nastrojená?“

Dívka, která mohla být tak o rok starší než Anežka, ale v dlouhých šatech a s vlasy utaženými do přísného účesu vypadala

dospělejší, se ještě víc přitiskla do rohu. Anežka teď naopak byla úplně klidná. Ať je to kdo chce, ublížit jí nechce.

„Neboj se,“ řekla tiše. „Já jsem Anežka a ty mi něco chceš. Takže bys asi měla vylízt a vyklopit to.“

„Já... Vyklopit?“ nechápavě zašeptala neznámá dívka.

„Jako povědět...,“ opravila se Anežka. Fakt divná holka. „Pojď do mého pokoje, tady bysme mohly vzbudit dědu.“

Anežka dívce rukou naznačila, aby šla za ní. Neznámá ještě chvíli váhala, ale potom vylezla zpoza skříně a vydala se za Anežkou. Dlouhá sukně šustila na kamenné podlaze. Pak za oběma děvčaty zapadly dveře Anežčina pokoje, pod nimi se objevil proužek světla a nastalo velké povídání.

KAPITOLA DRUHÁ

Jakub s Pétou a s Anežkou seděli na zdi před Buškovou chalupou. Už na sobě sice neměli trička a kraťasy jako v létě, ale tepláky a mikiny, ale jinak jako by se vůbec nic nezměnilo. Oba zírali na Anežku s otevřenou pusou. Ta mluvila jako o život. Jako ostatně vždycky. Takže kluků – a toho, jak se tváří – si vůbec nevšímala.

„No a teď se teda schovává ve stodole,“ konečně dopověděla všechno, co měla na srdci.

Jakub s Pétou si vyměnili nevěřící pohled.

„Ty nám tu tvrdíš, že se kamarádíš se strašidlem?“ zeptal se nakonec užasle Jakub.

Anežka se okamžitě nafoukla. Jaképak strašidlo? Je to krásná holka ze středověku. Taky Bušková. Teda trochu vzdáleně, ale taky. A dokonce je zrzavá jako ona. Tak co kdyby byli tak laskaví a nechali si ty pitomý řeči.

„Fajn. Není to strašidlo, je to duch. Stejně ale... Seš si jistá, že si z tebe někdo nedělá srandu?“ zeptal se opatrně Jakub a Péťa jen souhlasně přikyvoval. Copak je to vůbec možný, aby se jim děly pořád jen samý divný věci? A tak rychle po sobě?

Anežka jen bezmocně rozhodila rukama. A to jako možné je, že jsou tak nechápaví? Není to ani strašidlo, ani duch. Je úplně stejně živá jako oni všichni tady. Prostě se sem nějak dostala. Legraci si z ní nedělá. Už jenom to, jak mluví. Potřebuje pomoci.

„Že si vybrala zrovna tebe...“ zapochyboval nahlas i Péťa.

Anežka jen obrátila oči v sloup. „Jsi neslyšel? Je Bušková!“

Jakub chvíli nic neříkal. Fakt je, že Anežka nikdy nekecala. Proč by měla teď. Nejlepší bude jít se na tu holku podívat. Jestli kecá, on to pozná. Ale proč by to dělala? A proč by dobrovolně přespávala ve stodole...? Moc otázek a žádné odpovědi. Musí ji vidět a tečka. Pak Jakub seskočil ze zdi.

„Ukaž nám ji. Jestli jí máme pomáhat, tak se s ní stejně musíme seznámit. Čím dřív, tím líp,“ řekl rázně.